

„Lélek - híd”

Árpád fejedelem halálának 1100. évfordulójára emlékezve „lélek-híd” épült a Kárpát-medence számos iskolájában. Az Árpád Vezér Gimnázium és Kollégiumban, a sárospataki oktatási intézményekben, az ország más településein (Köszeg, Győr, Pécs, Székesfehérvár, Miskolc, Kisvárd, stb.), és országhatáron túl is (Székelykeresztúr, Temesvár) azonos időben (2007. november 29. 8.45), azonos módon egy percnyi emlékezéssel tisztelegtek Árpád fejedelem és honfoglaló őseink előtt. (A megemlékezés alább olvasható szövege mp3 hangfelvétel formájában letölthető, melyen Mózes Zsófia 10.A osztályos tanuló, iskolánk egyik „hírolvasó-bemondó”-jának előadásában, a "Magyar Örökség Díj"-as Kormorán együttes örökérvényű "Honfoglalás"-zenéjének kíséretében hallhatjuk azt.) Emlékezzünk együtt Árpád fejedelem halálának 1100. évfordulójára!

„Csak törpe nép felejtet őt nagyságot,
Csak elfajult kor hős elődöket,
A lelkes eljár ősei sírlakához,
S gyűjt régi fényénél új szövétneket.”
(Garay)

2007 honfoglaló vezérünk, Árpád fejedelem emlékére. Ezeregyszáz éve - ahogy azt olvashatjuk Anonymus Gesta Hungarorumában - „...az Úr megtestesülésének kilencszázhetedik esztendejében Árpád vezér is elköltözött ebből a világból. Tisztességgel temették őt el egy kis folyónak a forrása felett, amely kömederben folyik alá Attila király városába.”

Magyar történelmünk eme kiemelkedő személyének valós alakjáról nem sokat tudunk. Titok övezi életét és halálát is, hiszen sírját évszázadok óta keresik. Ám tettei, kiváló hadvezéri és államférfiúi tevékenysége, korának egyik legnagyobb tekintélyű uralkodójává tette. Nem véletlen, hogy a bizánci görögök megasz archonnak, azaz nagyfejedelemnek, a nyugatiak latinul magnus dominusnak, azaz Nagyúrnak nevezték és szólították.

Árpád vezér feltehetőleg a IX. század derekán a híres Turul nemzetségben született. Édesapja Álmos fejedelem volt, akit Etelközben a vérszerződéssel, a hét magyar törzsfő emelt fejedelemmé. Édesanyjáról csak annyit tudunk, hogy Dentumagaria (Dentümogyer) egyik előkelő méltóságának a lánya volt. Álmos fejedelem a honfoglalás előestéjén, valahol a Kárpátok keleti oldalán halhatott meg. Így a magyar nép történetének legjelentősebb eseményét, a honfoglalást, a hazatérést már Árpád vezette. Tette ezt kiváló szervező készséggel, nagy odafigyeléssel; hiszen egy közel félmillió népet és annak több milliós állatállományát kellett, néhány hónap leforgása alatt, nehéz terepviszonyok között, ellenségektől üldözve, ellenséges vidékre áttelepíteni. Olyan tett volt ez, amely a mai modern technikai viszonyok között is embertelen vállalkozásnak tűnik.

Ám az új hazát nem volt elég megszerezni, meg is kellett azt védeni. A Pannóniát elvesztő keleti-frankok többször tettek kísérletet a Kárpát-medence visszafoglalására. Ezek közül a legjelentősebb a 907. évi hadjárat volt. Akkor egy nyugati erőkből álló százezer fős hadsereg vonult fel a Duna mindkét oldalán azzal a céllal, hogy végleg megsemmisítik a magyarok hatalmát. A döntő ütközetre Pozsonytól nyugatra a Duna déli oldalán került sor. A magyar sereg az ellenséget július 5-7. között teljesen szétverte. Elesett számos német főúr, püspök, hadvezér, megsemmisült a bajor hajóhad. Feltehetően itt estek el Árpád fiai közül többen, s itt kapott halálos sebet maga Árpád is, aki a csatát követő néhány nap után meghalt. A nagy áldozat azonban nem volt hiábavaló, hiszen ettől kezdve 123 évig nem merte idegen hatalom jelentős erővel megtámadni hazánkat. Az így megteremtődő idő pedig elég volt arra, hogy Árpád utódai (Taksony, Géza és István) megszilárdítsák hatalmukat Európa közepén, létrehozzák államunkat, amely a mai napig otthonunk.

Éppen ezért illik és kell, egy percnyi pillanatra, néma főhajtással emlékeznünk Árpád fejedelemre és utódaira, valamint honfoglaló őseinkre, mert nélkülük ma nem lehetnénk itt. Tegyük ezt abban a tudatban, hogy velünk egy időben a Kárpát-medence számos iskolájában cselekszenek hasonlóan.

„Nézz Árpádra, magyar, ki hazát állíta nemednek;
Nézd, s tiszteld képét Álmos fejedelmi fiának.”
(Vörösmarty)